

- HVIEZDY -

Zastavila na parkovisku. Stálo tam už niekoľko áut. Ako vždy v túto dobu. Páry, ktoré hľadali trochu súkromia. Zhora zo skaly sa ponúkal panoramatický obraz Edwoodu. Mesto svietilo uprostred lesa a skál a vyzeralo, akoby ho držala v dlani sama príroda. Toto miesto bolo svätyňou opustených a zároveň aj spriaznených duší. Tu nikto nevystrájal, nepil alkohol, hlasno sa nezabával. Chodili tam práve tí, ktorí chceli od týchto vecí a každodenného života nachvíľu utiecť. To miesto bolo ako zadná lavica v miestnom kostole. Stále rezervovaná a obsadená. Obsadená niekým, kto nechce byť videný, ale chce tam byť.

Vyšla z auta a zabuchla dvere. Zvuk sa rozlial po okolitom lese. Keď prechádzala okolo auta, jemné kamienky jej pod čizmami s koženou podrážkou vytvárali upokojujúci, škrípavý zvuk. Vyskočila na korbu svojho pickupu. Hodila naň mäkký spacák a pod hlavu si strčila druhý, ktorý bol ešte zabalený. Povrtela sa a pozerala na hviezdy. Asi tak nejako to musí teraz vyzeráť aj v jej hlave. Nekonečné množstvo myšlienok stratených v priestore. Tisíce malých svetielok v čierno čiernej tme, ktoré spolu vytvárajú obrazce a ktorým zatiaľ nerozumela. Spomínala na predošlé udalosti. Cítila sa ako rozladený klavír... Mala na dosah toľko možností, a zároveň sa bála natiahnuť ruku. Aj tu hore si ľahla osamote, aby dozrela ako posledná malina na kríku. Tak sa aj cítila. Akoby všetky ostatné už dozreli, len ona ostala posledná. Tá, ktorá dozrie neskôr. A bude osamote svietiť na pozadí zelených listov. Taká, ktorá niekomu vyčarí úsmev na tvári, keď ju ochutná a pripomenie mu ešte poslednýkrát dni, ktoré už pominuli. Dúfala, že bude sladká a chutná pre každého, kto ju ochutná. Cítila, že sa mení a že zmena je nutná, ale zároveň chcela ostať tou, ktorú vídavala denne v zrkadle. A to bola veľmi náročná úloha. Vedela, že sama tú premenu nedoviedie do úspešného konca. Že bude potrebovať tých najbližších, aby okolo nej vytvorili formu, do ktorej sa upeče dozlatista

a neprekypí do nevzhľadného tvaru. Pozerala na hviezdy a myslela na všetkých, na ktorých jej záleží. Videla ich na tmavej oblohe. Žiaria, aj keď je slnečný deň. Boli pre ňu motiváciou a inšpiráciou a možno o tom ani nevedeli. Vráťane Angely. Až teraz zistila, že niečo má hodnotu len do- vtedy, kým to nezískame. A keď to získame, v momente to hodnotu stratí a stane sa všedným. Či už to je niečo hmotné, alebo aj láska. A najväčšiu hodnotu pre Kirsten malo niečo, čo práve strácala. Život, ktorý sa jej prá- ve teraz presýpa pomedzi prsty ako piesok a ona tie prsty nedokáže spojiť. Jedno však už pochopila. Bohatou nebude, keď bude mať všetko. Ale keď to všetko nebude potrebovať. Možno je dobre, že jej pomedzi prsty uteká teraz toľko života. Zrejme to sú nepodstatné časti, bez ktorých sa zaobíde a nakoniec jej ostane pár zrníčok, ktoré zatvorí v dlani. A bude svoj život držať pevne v rukách.

Vedľa zaparkovalo ďalšie auto. Neotáčala sa. Nechcelo sa jej. Dvere sa otvorili a hneď aj zabuchli. Kroky smerovali k nej.

„Ahoj! Čakal som, že tu budeš. Vlastne som v to dúfal,“ Kirsten sa nadvihla a zbadala Adama, ako stál opretý o auto a sledoval Edwood.

„Ahoj! Ty vieš o všetkých mojich útočiskách. Bol si aj v červenom domčeku?“

„Nie, toto bola prvá voľba. Ak by som ťa nenašiel, neodmietol by som ani samotú. Človek musí vedieť byť aj sám so sebou. Ak to nedokáže, nie- čo je veľmi zle, nie? Keď nevie vydržať so svojím vedomím a svedomím,“ pozrel sa na Kirsten a prižmúril oči.

„Naskoč,“ urobila trochu miesta na spacáku a založila ruku za hlavu. Adam vyskočil k nej a lahol si vedľa. Zapozeral sa na tú istú tmavú oblo- hu plnú hviezd.

„Nechcel som, aby si ma videla takého. Prepáč. Muselo to byť trápne ostať sama s Angelou. Vybuchol som a bol som hrubý. Tam hore v kance- lárii. Nevie, ako ďaleko to zájde. A dokedy to bude trvať. Všetko je také komplikované. Ak si niekto myslí, že veľa peňazí zjednoduší život, tak to ešte nevie, čo dokážu narobiť s človekom a jeho životom. Zjednodušiť ho? Skôr skomplikovať. Naša rodina je bohatá a aj tak má problémy. A hlavne zodpovednosť. Je to veľmi zaväzujúce. Cítim sa ako na vôdzke. A peniaze sú mojím pánom. Idem tam, kam ma potiahnu. Som ako obyčajný pes. Mám pána, ktorý sa o mňa postará. Jeho lesk oslepil moje videnie. Dal

mi za to strechu, jedlo a hračky,“ rozhovoril sa Adam, akoby tam bol sám a len tak rozprával do vetra.

„Buď rada, že nepoznáš moc peňazí. A buď rada, že ich nemáš toľko. Si skvelým človekom aj bez nich. Poznám málo ľudí, ktorí ostali sami sebou aj potom, čo zbohatli. Ostaň taká, aká si. Ľudia majú takto z teba viac úžitku, ako by mali z tvojich peňazí. Naopak, ja sa cítim zle pre to, ako sa k tebe správam. Ale ver mi, má to svoje dôvody. Veľmi si želám, aby si bola trpezlivá. Už onedlho sa veľa vecí zmení. Potom ti to vysvetlím,“ ospravedlňoval sa Adam za svoju odmeranosť. Spomenula si na rozhovor s pani Mackenziovou a v kútiku duše bola za túto situáciu aj vďačná. Prechádzala zložitým obdobím a tento vzťah s Adamom jej vyhovoval. Potrebovala mať vedľa seba niekoho skúseného s chladnou hlavou, o koho sa bude môcť oprieť. Kamaráta. Toho najlepšieho.

„Neurobil si nič, čo by si neskôr ľutoval. Ústa nám narástli na to, aby sme hovorili, čo chceme. Nie to, čo nechceme. Nechcem, aby to vyzeralo tak, že si vyžadujem tvoju pozornosť. Tvoje priateľstvo pre mňa veľa znamená. Nechcem nič meniť, buď pokojný,“ rozprávala a nespúšťala zrak z oblohy. Ani nemrkla.

Chápala, prečo je k nej Angela taká odmeraná. Bojuje s ňou o Adama. Chce trofej. Jeho aj jej. Vidí, že ho má na dosah. A ako pozná Angelu, tak tá sa spolieha na to, že peniaze nakoniec zvíťazia a Adam bude stáť po jej boku. Bolo jej ľúto Adama. Taktiež chcela vo svojom okolí vydobýť pozíciu jednotky obľúbenosti, o ktorú sa teraz s ňou delí. Kirsten by jej ju rada vrátila, ale musí to urobiť ona osobne a verejne. Ju samú táto skutočnosť otravovala. Chcela byť len priateľská a mať pár priateľov. Ale nalepilo sa na ňu viac, ako čakala. Ostatní ju onálepkovali bez toho, aby po tom túžila. A to Angelu štvalo. Angela je predsa len jedna. Originál!

„Rozmýšľal si niekedy, akým človekom by si bol, keby vaša rodina nebola bohatá? Bol by si niekým iným?“ spýtala sa nesmelo Kirsten a stále pozerala na hviezdy.

„Vieš... na tom je najdepresívnejšie to, že neviem. Narodil som sa do bohatstva a vychovalo ma k tomu, kým dnes som. Prišiel som o jeden celý život. Ten, v ktorom máš v trezore miesto peňazí emócie a pocity nepošpinené bankovkami. Kde zažíváš úprimnosť. Nech sú tvoje dni dob-

ré, alebo aj zlé. Ale sú úprimné. Nemusíš rozlišovať pravdu od klamstva alebo falše. Mňa uráža, keď som obyčajná priesvitná socha, s ktorou sa každý rozpráva. Pozerajú mi síce do očí, ale vidím, že ten pohľad smeruje niekam ďalej za mňa. Tam, kde sa nachádza stena, vytapetovaná bankovkami. A na tomto pozadí som obyčajnou postavou vyskladanou zelenými papierikmi. Tí ľudia sa nerozprávajú so mnou, ale s tými peniazmi. Nechcú niečo odo mňa, ale od nich. Keď sa ty s niekým rozprávaš, sústredíš sa len na to, čo chceš povedať. Komunikácia je priama. Keď sa s niekým rozprávam ja, je to komunikácia plná neprehľadných zákrut. Nikdy nevieš, čo sa nachádza za najbližšou. Doslova musím ľuďom pred očami mávať, aby sa nerozprávali s mojimi peniazmi, ale so mnou,“ dopovedal a na chvíľu stíchol.

„Myslím, že bohatší odo mňa bude vždy ten, kto zbohatol počas života. Bude mať niečo, čo ja nikdy mať nebudem. Skúsenosti zo života predtým, kým zbohatol. A to sa kúpiť nedá. Vie porovnať dva svety. Mne ako keby chýbala polovica mozgu. Alebo ako keby tam bola, len som ju nikdy nepoužíval. Cítim ju tam ako kus kameňa. Ak by som ju používal, bol by som určite iným človekom,“ dopovedal a prehrabol si vlasy.

„Toho sa bojím aj ja. Že stratím svoju tvár. Že jedného dňa sa budem pozeráť do zrkadla, ale bude tam stáť niekto iný. Alebo ostanem rovnaká, len ostatní uvidia niekoho iného,“ zamyslela sa Kirsten.

„Ty? Ty budeš vždy naša Kirsten,“ otočil sa Adam a v šere sa usmial. „Nie si bohatá tak ako naša rodina. Ale si o to bohatšia. Ver mi. Už aj tak z teba cítim silnú osobnosť. Si úžasným človekom! Odkedy ťa poznám, tak si ním vždy bola. A si aj teraz,“ dopovedal a pozrel sa späť na hviezdy.

„Nechcem, aby odrazu zmizli všetky tie pekné veci okolo mňa. Ten úplne bežný, nudný život, ktorý mám tak rada. Obyčajné natretie krajca chleba maslom, keď sa pozerám oknom na naše jazero. Alebo chvíle, ako je táto. Viem, že postupne o ne prídem. Snažím sa s tým vyrovnáť dopredu. Vysvetliť si to sama pre seba. Zmieriť sa s osudom, ktorý príde,“ dohovorela Kirsten a nečakala od Adama odpoveď. Akoby utešovala samu seba.

„Myslíš vekom? Áno, všetko raz pominie. Aj keď ten krajec chleba si môžeš natierať hocikde a hocikedy. Dôležitý je stav tvojej mysle. A v tvojej mysli môžeš ostať, kým chceš. Byť s kým chceš, kde chceš a ako chceš. To ti nikto nikdy nevezme. Nemá to byť nostalgia. Tá je smutná. Majú

to byť spomienky. Také, ktoré budú ako teplá poleva na pudingu. Rozleje sa po celom pohári a človeku vyčarí úsmev. A tento pocit sa v tebe bude rozlievať zakaždým, keď sa postavíš k oknu a spomenieš si, ako si ten krajec natierala pred desiatkami rokov v úplne inom dome, na úplne inom mieste. A budeš tam vtedy stáť znova. Máme síce veľa peňazí, ale najväčšie bohatstvo pre mňa sú skúsenosti, zážitky a vedomosti. To mi z garáže nikto neukradne. Ani na burze o ne neprídem. Vezme mi ich jedine smrť,“ zapozeral sa Adam na hviezdy, akoby chcel vyveštiť, kedy nadíde jeho čas.

„Vo svojom ďalšom živote zažiješ mnoho nových vecí. Ako vieš práve teraz, že nebudú príjemné? Ako vieš, že práve teraz o niečo pekné neprichádzaš...“ nestihol Adam dopovedať vetu, keď mu Kirsten skočila do reči: „Pretože sme tu spolu! Viac teraz nepotrebujem. O nič neprichádzam, dostávam,“ pokojne, ale dôrazne dopovedala.

„Časom si zvyknem na to nové, čo príde. Urobí ma to iným človekom. Posuniem sa niekam ďalej. Ale bojím sa, že sa dostanem až príďaleko. Chcem ostať nohami na zemi. V tomto svete. Nechcem sa pre ostatných stať niekým iným,“ potichu dopovedala.

„A čo ak sa nestaneš iným človekom, ale novým? Ktorého budú mať ľudia rovnako radi, ak nie viac? Chápem, čo chceš povedať. Keď letím v biznis triede, tak si neviem predstaviť, že by som ešte niekedy letel takto natlačený medzi ostatnými. A to nehovorím ako nejaký snob. To sa len moja životná úroveň posunula vyššie. A áno, nie som už viac kompatibilný so životom bežných ľudí. Ale to ani nemusím. Na novej úrovni sa mi otvorili nové možnosti. Možnosti meniť svet. Keď nemusím doma variť a upratovať. Ale venovať sa svojim investíciám, projektom. Keď dokážem ovplyvniť mnoho ľudí. A snažím sa to robiť tak, aby som tých ľudí urobil šťastnejšími. Preto neupadám do depresie, že čo to som za človeka, ktorému nie je dosť dobrá ekonomická trieda,“ usmial sa Adam.

„A to isté sa stane s tvojím životom, keď sa odšahuješ do mesta, začneš pracovať, možno podnikáť. Áno. Čoskoro sa veľa vecí zmení,“ zabodol Adam tónom hlasu za rozhovorom bodku.

Kirsten počúvala a cítila, že tento rozhovor ju upokojuje. Ležali tam spoločne uprostred noci a ticho vyplňovali hlasy okolo, ktoré zneli podobne tajuplne ako tie ich.

„Chcela som byť sama, ale ty si ma presvedčil, že vlastne nechcela,“ usmiala sa Kirsten.

„Máš nejaké želanie, ktoré by som ti mohla splniť a ktoré sa nedá kúpiť?“ otočila sa k Adamovi.

„Mám, ale nemôžem ho vysloviť, lebo sa mi nesplní,“ usmial sa a stále pozeral na nebo.

Kirsten nahmatala po tme Adamovu dlaň a vkĺzla do nej svojou. Adam ju stisol na znak súhlasu. Ani jeden sa nepohol. Mlčali. Pozerali ticho na čierne nebo a hviezdy. Vstrebávali spoločne atmosféru, ktorú práve vytvorili. Obaja vedeli, že takéto chvíle sa neopakujú a že aj táto je jedinečná. Nebolo treba slov. Už aj tak sa cítili ako jedna duša. Vo svojich srdciach teraz spolu tancovali a rozmýšľali jeden nad druhým. Zároveň sa od týchto ich predstáv vmiešavali pochybnosti a strach z toho, čo ich čaká. Chceli sa správať zodpovedne, aby nikto naokolo netrpel. V tú noc niektoré sny ožili a niektoré túžby umreli, aby mohli neskôr vstať z mŕtvych. Táto noc bola odsúdená neskončiť. Bude v ich myšliach trvať, kým ju nenahradí iná, ešte krajšia.

„Vieš, mám dostatok peňazí, aby som viedol úplne obyčajný život. Ak by som žil ako mnohí ostatní tu v Edwoode, tak by mi určite vystačili na celý život. Ak by som mal takú tú bežnú prácu, tak by som určite netrel biedu. Mnohokrát som rozmýšľal, že od všetkého utečiem a jednoducho začnem nový život. Niekde, kde ma nepoznajú. A zažijem to, čo zažívajú všetci normálni ľudia. Ozajstný život. Choré nie? Skoro každý by sa so mnou vymenil. A ja by som sa vymenil skoro s každým. Potrebujem odtiaľto vypadnúť. Aspoň na chvíľu. Vlastne neviem, na akú dlhú chvíľu. Byť niekým ako ty. Mať svoj život pevne v rukách. Vedieť prežívať emócie. Nielen prežívať. Ak má dieťa v ruke pár drobných, presne vie, čo si kúpi. A keď si tú žuvačku alebo zmrzlinu kúpi, tak z nej má naozaj radosť. Daj dieťaťu do ruky bankovky a zrazu nebude vedieť, čo si má kúpiť skôr. Nakúpi si blbosti, ktoré ho budú nudiť a hromadiť sa. Bohatí ľudia majú jednoducho smolu, že je u nich veľmi ťažké vytvoriť nejakú emóciu. Bezdomovcovi stačí aj čerstvý chlieb. Bohatému ani desiata auto v garáži. A keď sa k tomu pripojí malá fantázia, inteligencia hojdacieho koňa, tak máš jednoduchý recept na výrobu bulvárnych palcových tituliek alebo prázdnej skrinky na alkohol doma v pracovni.

„Povedz, myslíš, že raz budeme môcť byť spolu? Bez toho, aby kvôli nám niekto trpel?“ vyrušila Adama Kirsten a otočila sa nabok. Podložila si pod líce dlane, akoby čakala na zasnúbenú odpoveď.

Adam z oblohy nespustil oči a pokojným hlasom odpovedal: „Neviem, je to vo hviezdach.“

www.mentálnaspajza.sk